

Jordi Dauder: amb la popularitat s'han de mantenir totes les distàncies possibles

Tu havies estat un militant polític d'esquerres a l'anònim. Com es passa d'aquest anònim a ser una estrella de la televisió?

Fa el paper de dolent a la sèrie de TV3 Nissaga de poder i va ser l'alcalde col·lectivista a la pel·lícula Tierra y Libertad, de Ken Loach. Aquest actor, estrella de la televisió catalana, acaba d'escriure un llibre, El estupor, i combina la popularitat i els autògrafs amb una especial sensibilitat pels temes socials. Jordi Dauder no vol, de cap manera, renunciar al seu passat com a militant d'esquerres.

Jo em considero militant encara, si bé no estic organitzat. Des d'aquest punt de vista, militant social i polític, sense estar inclòs en cap partit concret, res que passi m'és estrany i sempre he estat interessat per tot el que passa. A més, prenc part, participo, manifesto, ocupo... Vaig fer la vaga de doblatge i vaig participar a l'ocupació del Poliorama pel conveni de TV3. És a dir, jo segueixo, dins la meva professió, militant. El llibre que he escrit, penso que també és una forma de militància i aquest aspecte no l'he abandonat ni l'abandonaré mai. Amb la imatge i la popularitat s'han de mantenir totes les distàncies possibles, perquè no deixa de ser, primer, una casualitat i, segon, una part del sistema, i com el sistema no m'interessa intento no entrar en el joc.

Quina és la influència social i cultural de la televisió. Com valoren el missatge que en rebem actualment?

Estem immersos a la societat de l'espectacle i crec que la televisió és un dels elements més potents, extraordinari i perillós al mateix temps. Extraordinari perquè arriba a tot arreu i això no ho fa ningú més. Perillós perquè arriba de qualsevol manera. La "telebasura", els "reality show"...

Penetra a les consciències de la gent amb missatges edulcorats, sense transcendència, però tot té un missatge, un contingut i una ideologia.

Quin és el paper de la cultura pel que fa la transformació social?

Si partim dels pressupostos culturals, jo diria que la cultura no té cap mena de valor ni importància per als estaments públics. Per a la gent que té el poder, la cultura és un mal menor. S'ha de fer alguna coseta perquè no diguin que no es fa res. Tothom parla de la cultura, també Aznar destaca la cultura com un fet important a la seva vida. Però si realment hi hagués una veritable política cultural seria un dels mitjans més importants per transformar la societat, ja que independentment dels moviments col·lectius hi ha també la capacitat de l'individu de formar-se, de prendre consciència, i en la mesura que prens consciència pots intervenir més sobre la realitat.

Tu vas guanyar el premi de poesia Martí i Pol que convoca CCOO del Barcelonès. Què va significar per a tu aquest premi?

Moltes coses. Feia poc temps que havia arribat de França, de l'exili, i es clar volia recuperar la meua llengua. Abans de participar, vaig enviar poemes al propi Martí i Pol, qui sempre m'havia interessat molt, tant poèticament com socialment. Li vaig dir que tenia molts problemes amb el català i li vaig demanar que em donés una opinió. Ell em va dir que cap

problema, que jo escrivia bé i que no em preocupés. "Tira endavant, i el que no sàpigues ja ho aprendràs". Així em vaig presentar i vaig guanyar, compartint el premi.

Recentment has publicat una novel·la, El estupor. Quin és el seu missatge?

Penso que no en té. Hi ha moltes trampes entre la ficció i la realitat, molt joc de miralls. Hi ha moltes coses que no he volgut explicitar perquè ho descobreixi el lector. Són dos homes amb un relació molt apassionada, sobretot el passiu cap a l'actiu, que es troben cinc vegades a la seva vida. La darrera vegada es troben a la presó on l'actiu ha acabat per la seva lògica: per canviar el món arriba fins al terrorisme. Mai més no es veuen. Passen anys, un dia truquen a la porta i és l'actiu que torna i aquí comença la novel·la. És un balanç de l'actiu i la tragèdia de l'enfrontament entre les dues actituds davant la vida, la passiva i l'activa.

Com canvia o què manté una persona al llarg del temps?

Uns canvien i uns altres es mantenen. En aquests anys, des del franquisme hem vist molts canvis en gent que reivindicava la transformació de la societat i que s'han integrat absolutament en el sistema, han perdut l'esperit crític. Per no canviar no s'ha de perdre de vista la injustícia d'aquesta societat. No pots renunciar perquè alguna vegada et vas equivocar o vas actuar sectàriament.

Emili Rey □

**Mira
el programa de
CCOO
ara a TV3**

**Segon diumenge de
cada mes, al matí**